

Paulus talar till folket

Nyckelverser: "Och han sade: Våra fäders Gud har utvalt dig, så att du skall känna hans vilja och se den Rättfärdige och höra rösten ur hans mun. Ty du skall vara hans vittne inför alla människor om vad du har sett och hört."
Apostlagärningarna 22:14–15

Utvalda bibelställen:
Apostlagärningarna 22:1–21

I dagens lektion hör vi aposteln Paulus berätta inför sina judiska bröder i Jerusalem om sin omvändelse till Kristus på vägen till Damaskus. Guds val av Saulus från Tarsus, som senare bytte namn till Paulus, förbryllade Herrens lärjungar när det skedde. Det rådde en öppen fientlighet mellan ledarna i den tidiga kyrkan och Saul, eftersom de endast kände honom som en förföljare av kristna. De insåg inte att hans födelseort, utbildning och bakgrund hade förberett honom för hans särskilda uppdrag bland hedningarna. Han var romersk medborgare, välutbildad, djupt religiös och kom från en fariséisk familj. Han var ivrig för lagen och Guds löften till Israel. (Apostlagärningarna 26:2–5; Fil 3:4–6) Han var inte ond, som den tidiga kyrkan förståeligt nog betraktade honom, utan uppriktig och from i sina handlingar. I tron att de kristna motsatte sig Mose lag förföljde Saul dem i god tro.

Eftersom Paulus var uppriktig men andligt förblindad, stoppade Herren honom för att han skulle

kunna ändra kurs. Hans iver omdirigerades från att förfölja församlingen till att tjäna Kristus och hans efterföljare. Detta var inte en omvändelse av en korrupt man, utan en rättelse av en ärlig man. Gud skulle nu utse honom till den som var bäst lämpad att förkunna evangeliet till både judar och hedningar.

Gud tvingar inte någon att tro, utan öppnar sin sanning för ärliga hjärtan. Saul hade fel i sitt omdöme men rätt i sin avsikt, så Herren öppnade hans ögon. På vägen till Damaskus, berättade Paulus, omgavs han av ett starkt ljus från himlen och han föll till marken, blind. Då hörde han: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?" När han frågade vem som talade, kom svaret: "Jag är Jesus från Nasaret, den som du förföljer." (Apostlagärningarna 22:6–8) Detta visar hur nära Kristus identifierar sig med sitt folk. Att förfölja dem är att förfölja honom. Den sanningen bör vägleda vårt uppträdande gentemot varje medlem i Kristi kropp.

Saul frågade omedelbart: "Vad skall jag göra, Herre?" (Apostlagärningarna 22:10) Detta var en fullständig överlåtelse av hans vilja. Så snart han förstod sanningen om Kristus var han redo att ge sitt liv åt honom. Samma reaktion bör prägla dagens troende. De som en gång var förblindade av villfarelse, men ändå uppriktiga, bör bemöta sanningen med tacksamhet, iver och ett liv i tjänst.

Herren sände Saul till Damaskus, där Ananias, en respekterad och from lärjunge, fick veta att denne nyomvända hade blivit särskilt utvald att förkunna Kristi namn inför hedningar, kungar och Israel – och att lida för detta kall. Saul hade inte sett Kristus i full gudomlig härlighet, men han såg tillräckligt för att med visshet veta att Jesus hade uppstått och

förhärligats. (Apostlagärningarna 22:11–13) Det var Ananias som yttrade orden i dagens nyckelverser till Saul och därmed sände ut honom på hans uppdrag att predika evangeliet som ett "vittne för alla människor".

Paulus var ett troget vittne om det han hade sett och hört. Detsamma bör gälla för oss. Vi måste först själva förstå sanningen innan vi kan dela den troget med andra. Låt oss, precis som Paulus, lita på Guds vilja när vi vittnar om evangeliet.